

dostat se druhou ranou na green není snadné. Je tam příčná strouha, vodní překážka, kam to rádo padá, a nalevo je jezírko. Tam končí hodně míčků, které se hráči snaží druhou ranou dostat na green. Pokračuji zase trojkou nebo čtverkou a snažím se nízkou ranou podstřelit větve směrem na rybník. Když se zadaří a jsem na fairway, pokračuji šestkou před rybník a devítkou bych měl být na greenu.

Jamka č. 3. **Par 3, ž. 135 m,** **č. 129 m**

Zdánlivě jednoduchá jamka, nejkratší na hřišti. Za plotem však vede silnice a vím dobře, proč je v místních pravidlech napsáno, že se zde nesmí odpalovat, když kolem jede auto. Dcera Sylvia tady hraje rovnou na green nebo těsně před něj. Já volím raději kratší přihrávku za ovocnou alej, protože jinak skončím v bunkru před greenem nebo v druhém vedle něho. Potom si čipnu nebo devítkou přihráji na green.

Jamka č. 4. **Par 4, ž. 303 m,** **č. 275 m**

První ze dvou našich pověstných lesních, kvůli kterým se sem hráči bojí jezdit upravovat handicap. Tady i profíkům, kterým se hřiště zdálo lehoučké, tuhnou rysy. Neprostupný les kolem úzké fairwaye míčky přímo přitahuje a jen nerad je vydává. Tady je nejlepší hrát šestkou směrem na levý dub. I když se dostanete první ranou na fairway, nemáte ještě vyhráno, protože míčky většinou odskakují do nepohoditelných směrů a vzdáleností. Když míček najdu, pokračuji devítkou doprava, odkud teprve uvidím fangli. Sylvia to dává rovnou před green, já jdu ještě jednou devítkou ke greenu.

Jamka č. 5. **Par 5, ž. 482 m,** **č. 450 m**

Druhá a ještě těžší „lesní“ jamka. Navíc nejdelší z celého

Snímek: Ivo Goldbach

hřiště. Na první pohled vypadá přehledněji a snáz než čtyřka, protože je širší a les je nižší. Je však do pravého úhlu a všude kolem je mezi stromy hustý podrost snad míčky přímo požírající. Tady i já nasazuji trojku dřevo, s vědomím rizika ztráty míčku. Je zajímavé, když jdu tuto jamku sám, odpal se mi podaří. Se spoluhráči často končím nenávratně vpravo v lese. Mírím na osamocení strom uprostřed dráhy a jsem rád, když se mi podaří přestřelit nízký lesík vlevo. To však ještě pořád nevidím na green. Čtyřkou se snažím dostat do ohybu, většinou skončím daleko před ním a mám dvojí volbu. Když mi to jde, zariskuji a hraji devítkou vysokou ranu přes stromy vlevo do ohybu přímo směrem na green. Když se podaří, je to nádherná rána pro radost do blízkosti greenu. V turnaji, po špatných zkušenostech, většinou neriskuji a přihrávám si do ohybu a teprve další ranou devítkou jdu ke greenu. (Tady jsme skončili hned první ranou oba v lese a já, po marném hledání majiteli navrhl, že by mohl vycvičit prasata ke hledání míčků. Když je to doveďou ve Francii a Itálii naučit pro hledání lanýžů, proč by to nešlo v Čechách s golfovými míčky.)

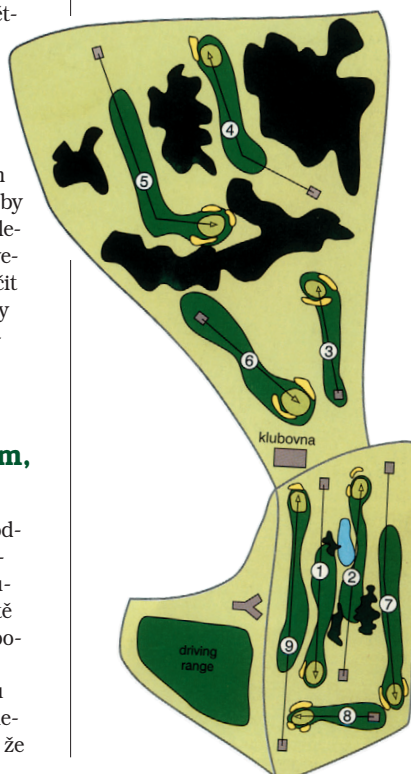
Jamka č. 6. **Par 3, ž. 164 m,** **č. 155 m**

Tady si většina hráčů oddechne. Vynořili se z temných lesů a jsou zase kousek od klubovny. Na hřiště se dostávám většinou odpalné, a to je tahle jamka přímo proti slunci. Vezmu trojku železo, zavřu oči, nechám hlavu dole a věřím, že

míček po odpalu dopadne 20 metrů od jamky. Tady se dá zahrát, když netrefíte některý z ovocných stromů, které jdou nepříliš hustě napříč drahou, par. Je to balzám na lesem rozjitřenou golfistovu duši.

Jamka č. 7. **Par 5, ž. 416 m,** **č. 383 m**

Jsmo zase na prostorné louce s nádhernými stálými duby, kde už jsme hráli jamky č. 1 a 2. Sedmička má ale jeden zádrhel. Levou stranu lemuje plot, který je zároveň autem a míčky se za něj rády stácejí. Vlevo je také několik nepřijemných sloupů elektrického vedení. Když jsem v pohodě, nehrozí žádné schůze a jednání, tasím jedničku dřevo. Pokračuji trojkou železem a šest-

kou dorážím ke greenu. Musím dávat pozor, abych nebyl dlouhý, protože za greenem je nepřijemný bunker. Snažím se raději všechny rány hrát pro jistotu víc doprava, abych neskončil v autu. Když míček uletí víc, není to žádné neštěstí, protože vedle je dráha dvojky, odkud se dá taky dobře hrát.

Jamka č. 8. **Par 3, ž. 143 m,** **č. 135 m**

Nepodceňoval bych příčinou strouhu, vedenou jako vodní překážka, protože tam určitě skončí nepodařený odpal. Snažím se odpálit trojkou železem na jistotu tak 130 metrů, kousek před green. Ten je totiž lemován z obou stran nepřijemnými bunkry. Devítkou se snažím dostat na spodní polovinu greenu. Je totiž hodně z kopce a já raději hraji na jamku do kopce než opačně.

Jamka č. 9. **Par 5, ž. 449 m,** **č. 368 m**

Druhá nejdelší jamka hřiště. Vrací hráče podél silnice vedoucí za alejí vzrostlých kaštanů a plotem zpět ke klubovně. I tady je zakázáno odpalovat, když kolem jede auto. Při odpalu mířím víc doprava. Nejenom kvůli silnici, plotu a kaštanům. Před nimi je ještě několik velkých dubů, které rády mění směr míčku. Napravo sice číhá také mohutný dub, ale dráha je dost široká. Snažím se dát trojkou železem dlouhou, nízkou ranu, abych podstřelil dubové větve. Druhá rána musí být ještě přesnější, protože čtyřicet metrů před greenem je přes celou fairway podélná vodní překážka a z obou stran vzrostlé stromy s pěkně hustými, takřka neprostřelnými korunami. Hraji raději pro přesnost nadvakrát šestkou a na green dohrávám devítkou nebo „wedžkou“. Green je zase trochu nakloněn směrem k odpališti, a tak se snažím dostat na bližší polovinu a dohrát do kopce. ●

Libor Ševčík
libor.sevcik@economia.cz